

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ R. P. st.**, bývajúceho v N., **2/ R. P. ml.**, bývajúceho v N., **3/ E. P.**, bývajúceho v N., **4/ Š. P.**, bývajúceho v B., zastúpených JUDr. Danielom Sadákom, advokátom v Bratislave, Židovská 5, proti žalovanému **S.**, N., zastúpenému JUDr. Martinom Valaským, advokátom v Topolčanoch, Škultétyho 6, **o nahradenie vôle žalovaného na udelenie súhlasu k prijatiu žalobcov za členov poľovníckeho združenia**, vedenej na Okresnom súde Topolčany pod sp.zn. 7 C 90/2007, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 26. septembra 2013 sp.zn. 9 Co 193/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom 1/ až 4/ náhradu trov dovolacieho konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia v sume 127,95 €, na účet JUDr. Daniela Sadáka, advokáta v Bratislave, Židovská 5, do 3 dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Topolčany (ďalej len „súd prvého stupňa“) rozsudkom (v poradí tretím) z 29. apríla 2010 č.k. 7 C 90/2007-151 nahradil vyhlásenie vôle žalovaného za členskú schôdzu tak, že udelil súhlas s prijatím za členov Poľovného združenia žalobcov 1/ až 4/. Žalovanému uložil zaplatiť žalobcom trovy konania. Právne posúdil vec podľa ustanovení § 2, § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, § 14 ods. 1 až 4 zákona č. 23/1962 Zb. zákona o poľovníctve v znení neskorších predpisov. Vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že je daná právomoc súdu na prejednanie nároku žalobcov, ako aj naliehavý právny záujem na predmetnej žalobe. Čo sa týka dôvodnosti podaného návrhu z hľadiska hmotného práva uzavrel, že medzi účastníkmi nebolo sporné, že žalobcovia sú spoluvlastníkmi pozemkov, ktoré patria do poľovného revíru žalovaného, ani že sú občanmi Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jeho území, a že sú členmi Slovenského poľovníckeho zväzu, držiteľmi platného poľovného lístka a zbrojného preukazu, a že podali žiadosť o prijatie

za čakatel'ov a členov žalovaného za účelom výkonu ich práva poľovníctva, pričom žalovaný o žiadosti rozhodol tak, že ich za členov neprijal. Spornou otázkou zostalo posúdenie charakteru prednostného práva vlastníka pozemku v poľovnom revíri na vznik členstva v poľovníckom združení. Zákon o poľovníctve ako predpis verejného práva zvyhodňuje poľovnícke spoločenstvá na úkor vlastníkov poľovných pozemkov (§ 2 ods. 2 zákona o poľovníctve). Ide vlastne o obmedzenie vlastníctva zákonom. Z tohto dôvodu zákonodarca zrejme v snahe poskytnúť určitú nemajetkovú náhradu vlastníkom poľovných pozemkov za obmedzenie ich vlastníckeho práva v ustanovení § 14 ods. 4 zákona o poľovníctve zakotvil prednostné právo vlastníka takéhoto pozemku na členstvo v poľovníckom združení a tým zabezpečiť jeho účasť na výkon práva poľovníctva na pozemkoch, ktorých je vlastníkom. Nepriznanie tohto práva vlastníkovi poľovného pozemku by znamenalo odňatie vlastníckeho práva bez akejkoľvek náhrady. Takýto postup by bol v rozpore s článkom 20 Ústavy SR, podľa ktorého každý má právo vlastniť majetok, vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu, vyvlastnenie alebo nútené obmedzenie vlastníckeho práva je možné iba v nevyhnutnej miere a vo verejnom záujme, a to na základe zákona a za primeranú náhradu. Uvedený postup by bol v rozpore aj s dodatkovým protokolom k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý v čl. 1 zakotvuje, že každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok, nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Toto ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút. Zákon o poľovníctve, ani iný všeobecne záväzný právny predpis nezveruje poľovníckej organizácii právomoc rozhodovať o tom, kto môže vykonávať právo poľovníctva a už vôbec nie právo rozhodovať o práve poľovníctva vlastníkov pozemkov patriacich do poľovného revíru. Naopak, zákon o poľovníctve zakotvuje prednostné právo vlastníka pozemku v poľovnom revíri na vznik členstva v poľovnom združení. Toto prednostné právo je potrebné vykladať tak, že po splnení zákonom o poľovníctve stanovených podmienok má vlastníka pozemku patriaceho do poľovného revíru právo na vznik členstva v poľovníckom združení. Žalobcovia splnili všetky zákonné podmienky na vznik členstva u žalovaného, ktorý ich napriek tomu za svojich členov neprijal. Vzhľadom k tomu súd poskytol žalobcom súdnu ochranu a určil, že žalobcom vzniká členstvo u žalovaného dňom právoplatnosti rozsudku a tak nahradil súhlas členskej schôdze žalovaného s prijatím žalobcov za členov žalovaného. Námietky žalovaného, že o prijatí čakatel'ov a aj členov rozhoduje

členská schôdza a nie súd a že žalobcovia musia byť najskôr čakateľmi a až následne na základe rozhodnutia členskej schôdze sa môžu (ale nemusia) stať členmi, aj keď splnia zákonné podmienky, nebolo možné akceptovať. Aj keď stanov y žalovaného zakotvujú oprávnenie členskej schôdze rozhodovať o prijatí čakateľov a členov poľovníckeho združenia, pokiaľ pri takomto rozhodovaní nie je rešpektované zákonné prednostné právo vlastníkov poľovných pozemkov na vznik členstva, potom sú v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom, a preto na ne nebolo možné pri rozhodovaní prihliadať.

Krajský súd v Nitre na odvolanie žalovaného rozsudkom z 27. apríla 2011 sp.zn. 5 Co 184/2010 zmenil rozsudok okresného súdu tak, že návrh žalobcov 1/ až 4/ zamietol. Žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na dovolanie žalobcov 1/ až 4/ uznesením z 28. marca 2013 sp.zn. 2 Cdo 69/2012 zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že odvolací súd v konaní nepostupoval v zmysle ustanovenia § 213 ods. 2 O.s.p., vo veci vydal tzv. prekvapivé rozhodnutie, čím konanie zaťažil procesnou vadou podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.

Po odstránení procesných väd konania Krajský súd v Nitre (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom z 26. septembra 2013 sp.zn. 9 Co 193/2013 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcom 1/ až 4/ náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania, pozostávajúcu zo zaplateného súdneho poplatku za dovolanie v sume 199 € a trov právneho zastúpenia v sume 565,86 € na účet právneho zástupcu žalobcov JUDr. Daniela Sadáka so sídlom Bratislava, Židovská 5 do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. V odôvodnení uviedol, že súd prvého stupňa vo veci riadne zistil skutkový stav veci a vec aj správne právne posúdil, preto odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdil, a keďže s odôvodnením napadnutého rozhodnutia sa stotožnil, na tieto dôvody podľa § 219 ods. 2 OSP odkázal. Súd prvého stupňa sa pri rozhodovaní riadil názorom odvolacieho súdu, uvedeným v zrušujúcom uznesení a podľa názoru odvolacieho súdu nekonal nad rámec samotného návrhu a rozhodol v súlade s rozhodnutím NS SR, sp.zn. 3M Cdo 20/2007, publikovanom pod č. 58/2008 v časopise „Zo súdnej praxe“, podľa ktorého právomoc súdu v občianskom súdnom konaní na rozhodnutie o uplatnenom nároku žalobcov 1/ až 4/ na nahradenie prejavu vôle žalovaného na vznik členstva žalobcov v poľovníckom združení žalovaného je daná. Vzhľadom k odlišnému právnemu posúdeniu veci odvolacím súdom v rozsudku z 27. apríla 2011, sp.zn.

5 Co/184/2010, v inom zložení senátu, odvolací súd považoval za potrebné uviesť, že žalobcovia sa svojím návrhom domáhali vyššie uvedeného práva, ktoré im vyplývalo zo zákona č. 23/1962 Zb. o poľovníctve. V tomto čase, ako aj v čase do 31. augusta 2009, boli vzťahy týkajúce sa poľovníckeho práva upravené zákonom č. 23/1962 Zb. o poľovníctve. Počnúc od 1. septembra 2009 platí už nová právna úprava podľa zákona o poľovníctve č. 274/2009 Z.z., ktorý nahradenie prejavu vôle žalovaného v takomto prípade už neupravuje. Rozhodujúce pre posúdenie veci potom bolo posúdenie, ktorý právny predpis je potrebné na danú vec aplikovať. V tejto súvislosti odvolací súd uviedol, že retroaktivitou sa rozumie spätná účinnosť zákona alebo iného právneho predpisu. Pravá retroaktivita spočíva v tom, že účinnosť právneho predpisu začne skôr ako jeho platnosť, takže sa použije neskorší zákon na prípady, ktoré sa stali už v minulosti. Takýto postup je možný len v prospech subjektívnych práv a právneho postavenia príslušných právnych subjektov. Nepravá retroaktivita súvisí s ochranou nadobudnutých práv a s problematikou zásahu do týchto práv a je dôsledkom zmien v právnom poriadku. Pri zmene právnej úpravy musí byť vznik právnych vzťahov, teda subjektívnych práv a právnych povinností, posudzovaný vždy podľa zákonov a iných prameňov práva, účinných v dobe ich vzniku, rozsah týchto práv a povinností by však mal byť v zásade zhodný pre všetky právne subjekty a musí sa meniť s účinnosťou nových zákonov. Nepravá retroaktivita nezasahuje do minulosti. Rieši časový stret dvoch právnych noriem. Vznik a platnosť právnych vzťahov, právnych skutočností a právneho chovania sa posudzuje podľa skôr platných noriem, obsah právnych vzťahov sa posudzuje podľa normy účinnej v dobe, kedy sa o týchto právnych vzťahoch rozhoduje. V danej veci súd rozhodoval o vzniku právnych vzťahov upravených zák. č. 23/1962 Zb. o poľovníctve, preto aj keď v čase rozhodovania odvolacieho súdu už platí nová právna úprava zák. č. 274/2009 Z.z. o poľovníctve, na vznik týchto právnych vzťahov je potrebné použiť skôr platnú normu, teda zák. č. 23/1962 Zb. Takéto právne posúdenie veci je v súlade s názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky, uvedenom v Náleze ÚS SR, sp.zn. PL. ÚS 10/04 zo 6. februára 2008, podľa ktorého zo samotného výrazu legitímne očakávanie vyplýva, že účelom tohto princípu je ochrana súkromných osôb pred nepredvídateľným mocenským zásahom do ich právnej situácie, na vyústenie ktorej do určitého výsledku sa spoliehali. Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ žalobcovia v čase podania návrhu spĺňali požiadavky kladené zák. č. 23/1962 Zb. na to, aby ich návrhu mohlo byť vyhovené, nemožno len v dôsledku zmeny právnej úpravy v priebehu konania dospieť k záveru, že ich návrh nie je dôvodný, pretože v ústavnom poriadku Slovenskej republiky platí zásada, podľa ktorej ten, kto konal, resp. postupoval na základe dôvery v platný a účinný právny predpis, nemôže byť

vo svojej dôvere k nemu sklamaný spätným pôsobením právneho predpisu alebo niektorého jeho ustanovenia (Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp.zn. PL ÚS 36/95 z 3. apríla 1996).

Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, ktoré odôvodnil v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p., pretože v konaní došlo k vade podľa § 237 písm. d/ O.s.p. vzhľadom na to, že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo (rozsudok odvolacieho súdu z 27. apríla 2011 sp.zn. 5 Co 184/2010). Namietal právomoc súdov vo veci rozhodnúť, ako aj svoju pasívnu vecnú legitimáciu v predmetnom spore. Podľa jeho názoru mu bolo porušené právo na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, kedy prvýkrát (vo veci) rozhodoval senát 5 Co a druhý raz 9 Co. Uviedol, že z výkladu § 14 ods. 4 zákona č. 23/1962 vyplýva, že vlastník má prednostné právo, avšak nie právny nárok na vznik členstva v poľovníckom združení. Zaujal názor, že žalobcovia nepreukázali naliehavý právny záujem a žalobu považuje za nedôvodnú, nakoľko nahradiť vyhlásenie vôle žalovaného možno len v prípade, ak by niekedy v minulosti došlo medzi žalobcami a žalovaným k uzatvoreniu právneho úkonu, ktorý by takýto záväzok obsahoval. Na základe uvedeného navrhol, aby dovolací súd napadnuté rozhodnutia súdov nižšieho stupňa zrušil a konanie v celom rozsahu zastavil.

Žalobcovia vo vyjadrení k dovolaniu uviedli, že sa v plnom rozsahu stotožňujú s rozhodnutím odvolacieho súdu. Sú toho názoru, že v konaní nedošlo k takým vadám, pre ktoré by bolo potrebné napadnuté rozhodnutie zrušiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania, riadne zastúpený (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V preskúmvanej veci dovolateľ napadol rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme rozsudku, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa.

Podmienky prípustnosti dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v ustanoveniach § 237 a § 238 O.s.p.

Prípustnosť dovolania v predmetnej veci podľa § 238 O.s.p. neprichádza do úvahy. Nejde totiž o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu vo veci samej, ani o rozsudok, v ktorom by sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, pretože dovolací súd, hoci v tejto veci rozhodoval, právny názor však nevyslovil. Rovnako nejde o rozsudok, vo výroku ktorého by odvolací súd vyslovil prípustnosť dovolania, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Ak súdne konanie trpí niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 O.s.p. neprípustné. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nie je daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať alebo rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

Žalovaný procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. b/, c/, e/, f/ O.s.p. netvrdil a existencia týchto väd nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ namieta, že súdy v danom prípade rozhodli vo veci, ktorá nepatrí do ich právomoci (§ 237 ods. 1 písm. a/ O.s.p.).

V občianskom súdnom konaní súdy prejednávajú a rozhodujú spory a iné právne veci, ktoré vyplývajú z občianskoprávných, pracovných, rodinných, obchodných a hospodárskych vzťahov, pokiaľ ich podľa zákona neprejednávajú a nerozhodujú o nich iné orgány (§ 7 ods. 1 O.s.p.). V občianskom súdnom konaní súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov

verejnej správy (viď bližšie § 7 ods. 2 O.s.p.). Iné veci prejednávajú a rozhodujú sudy v občianskom súdnom konaní, len ak to ustanovuje zákon (§ 7 ods. 3 O.s.p.).

Nedostatok právomoci súdu sa považuje za neodstrániteľnú podmienku konania, ktorá má ten dôsledok, že súd nemôže vydať rozhodnutie vo veci samej, ale musí konanie zastaviť a vec postúpiť inému orgánu. Prípustnosť dovolania z dôvodu nedostatku právomoci súdu je daná, ak súd rozhodol vo veci, o ktorej mal rozhodnúť iný orgán.

Žalovaný v dovolaní namieta právomoc súdu prvého stupňa vo veci rozhodnúť. Žalobcovia sa v konaní voči žalovanému domáhali nahradenia súhlasu členskej schôdze žalovaného o ich prijatí za členov žalovaného. Najvyšší súd Slovenskej republiky už vo svojom rozsudku sp.zn. 3 M Cdo 20/2007, publikovanom pod č. 58/2008 v časopise „Zo súdnej praxe“ č. 5/2008 uviedol, že na prejednanie a rozhodnutie veci týkajúcej sa uplatnenia prednostného práva na vznik členstva v poľovníckom združení v zmysle § 14 ods. 4 zákona č. 23/1962 Zb. o poľovníctve v znení neskorších predpisov je daná právomoc súdu. Keďže predmetom tohto konania je vec týkajúca sa uplatnenia prednostného práva na vznik členstva v poľovníckom združení, sudy nižšieho stupňa správne uzavreli, že vo veci majú právomoc rozhodnúť. Dovolateľom tvrdená vada podľa § 237 ods. 1 písm. a/ O.s.p. preto konanie nezaťažila.

Dovolateľ ďalej namieta, že v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo (§ 237 ods. 1 písm. d/ O.s.p.), pričom poukázal na rozsudok odvolacieho súdu z 27. apríla 2011 č.k. 5 Co 184/2010.

Len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova (§ 159 ods. 3 O.s.p.). V zmysle § 103 O.s.p. súd kedykoľvek za konania prihliada na to, či sú splnené podmienky, za ktorých môže konať vo veci (podmienky konania). Podľa § 104 ods. 1 veta prvá O.s.p. platí, že ak ide o taký nedostatok podmienky konania, ktorý nemožno odstrániť, súd konanie zastaví.

Prekážka rozsúdenej veci (res iudicata) svojou podstatou patrí k procesným podmienkam a jej existencia (zistenie) v každom štádiu konania vedie k zastaveniu konania. Táto prekážka nastáva predovšetkým vtedy, ak sa má v novom konaní prejednať tá istá vec. O tú istú vec ide vtedy, keď v novom konaní ide o ten istý nárok alebo stav, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté, a ak sa týka rovnakého predmetu konania a tých istých osôb. Ten istý predmet konania je daný vtedy, ak ten istý nárok alebo stav vymedzený žalobným petitom

vyplýva z rovnakých skutkových tvrdení, z ktorých bol uplatnený (t.j. ak vyplýva z rovnakého skutku).

Žalovaný v dovolaní tvrdí, že v konaní už odvolací súd prv právoplatne rozhodol rozsudkom z 27. apríla 2011 sp.zn. 5 Co 184/2010, čo malo založiť prekážku veci právoplatne rozhodnutej. Predmetný rozsudok odvolacieho súdu bol však v rámci dovolacieho prieskumu zrušený uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. marca 2013 sp.zn. 2 Cdo 69/2012 a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Odvolací súd následne vo veci rozhodol rozsudkom z 26. septembra 2013 sp.zn. 9 Co 193/2013, tzn. že v čase opätovného rozhodovania veci odvolacím súdom už neexistovalo žiadne právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré by spôsobovalo prekážku *res iudicata*. Žalovaný preto nedôvodne namieta, že v konaní došlo k vade podľa § 237 ods. 1 písm. d/ O.s.p.

Dovolateľ ďalej tvrdí, že mu bolo porušené právo na zákonného sudcu, kedy prvýkrát rozhodoval senát 5 Co a druhý raz 9 Co (§ 237 ods. písm. g/ O.s.p.).

Ani táto námietka žalovaného nie je dôvodná. Vec bola zapísaná do senátu 9 Co v zmysle Rozvrhu práce Krajského súdu v Nitre na rok 2013, časť B, oddiel II., bod 15, podľa ktorého ak nemožno zapísať veci pôvodnému senátu, pretože senát v pôvodnom zložení neexistuje, pridelia sa senátu, kde je podľa rozvrhu práce zaradený sudca, ktorý bol určený ako spravodajca pôvodného senátu. V danom prípade v súvislosti s vymenovaním JUDr. Kataríny Marčekovej do funkcie predsedníčky senátu bol Dodatkom č. 7 zmenený a doplnený Rozvrh práce Krajského súdu v Nitre na rok 2012 tak, že JUDr. Katarína Marčeková bola zaradená do senátu 9 Co, v dôsledku čoho senát 5 Co 1. aprílom 2012 prestal existovať v pôvodnom zložení. Keďže sudcom spravodajcom vo veci sp. zn. 5 Co/184/2010 bola JUDr. Katarína Marčeková, pričom uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. marca 2013 sp. zn. 2Cdo 69/2012 bol rozsudok Krajského súdu v Nitre z 27. apríla 2011 sp.zn. 5 Co/184/2010 zrušený a vec mu vrátená na ďalšie konanie, následne bola zapísaná do senátu 9 Co, ktorého je JUDr. Katarína Marčeková členkou od 1. apríla 2012 doposiaľ, t. j. i v čase nápadu veci na krajský súd po jej zrušení najvyšším súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné poukázať aj na tú skutočnosť, že otázka tzv. vecnej legitímácie účastníka (aktívnej alebo pasívnej), je z hľadiska prípustnosti dovolania irelevantná (viď R 34/1993). Preto tvrdenia žalovaného uvádzané v dovolaní, ktoré sa týkajú pasívnej vecnej legitímácie žalovaného, sú pre prípustnosť dovolania právne bezvýznamné.

Ďalšie námietky žalobcu uplatnené v dovolaní (nesprávny výklad § 14 ods. 4 zákona č. 23/1962 Zb.; nesprávne posúdenie nalievavého právneho záujmu) smerujú k spochybneniu správnosti právneho posúdenia veci súdmi nižšieho stupňa (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. (viď uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 112/2001 zverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 43/2003 a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003). Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 ods. 1 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia).

Z dôvodov vyššie uvedených dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania žalovaného nevyplýva z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p., ani z § 237 ods. 1 O.s.p. Dovolanie preto odmietol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal opodstatnenosť dovolaťom uplatnených dovolacích dôvodov v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ O.s.p. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Žalobcovia mali v dovolacom konaní úspech, preto im patrí právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Žalobcovia si náhradu trov dovolacieho konania uplatnili a ich výšku vyčíslili. Dovolací súd v zhode s doterajšou praxou vzal zreteľ k tomu, že právny zástupca žalobcov zastupoval týchto účastníkov už v konaní pred obomi nižšími stupňami súdov. Žalobcom preto priznal náhradu trov dovolacieho konania iba za jeden úkon právnej služby advokáta, ktorú poskytol vypracovaním vyjadrenia žalobcov z 2. decembra 2013 k dovolaniu žalovaného [§ 13a ods. 1 písm. c/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Odmena za jeden úkon právnej služby predstavuje spolu sumu 127,95 €

[t.j. 120,14 € (§ 11 ods. 1 písm. a/, § 13 ods. 2 vyhlášky) + režijný paušál 7,81 € (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje spolu 127,95 €].

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u ě n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júla 2015

JUDr. Jozef Kolcun, v.r.

predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Dagmar Falbová